

Դանիելի Գիրքը — Վաթսունհինգերորդ Թիվ

Մարգարեական բացահայտումը. հասկանալ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը և վերջին օրերում կեսգիշերյան աղաղակի ծավալվող պատգամը

Jeff Pippenger

2024-01-29

2020 թվականի հուլիսի 18-ին եկավ Աստծո վերջին օրերի բարենորոգչական շարժման առաջին հիասթափությունը: Այն նշանաբար հաստատեց երրորդ Վայի պատմության մեջ, որն էլ վերջին անձրևի պատմությունն է, և նաև հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքվելու պատմությունը: Այդ պատմությունը ներկայացված է եղել սուրբ պատմության յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժմամբ, և առավել որոշակիորեն ներկայացված է եղել Միլլերական շարժման պատմությամբ, ինչպես նաև լուսաբանված է տասը կույսերի առակով, և այն ներկայացնում է այն մարգարեական պատմությունը, որը նույնացրել է յուրաքանչյուր մարգարե:

2020 թվականի հուլիսի 18-ը ներկայացնում է շարժման առաջին հիասթափությունը, և, հետևաբար, այն նշանավորում է տասը կույսերի առակի և Ամբակումի գրքի մեջ ուշացման ժամանակի գալուստը: Միլլերի շարժման պատմության մեջ նույն ապացույցները, որոնք նրանց տարան իրենց սխալ հռչակագրից, նկատվեց, որ նույնականացնում էին ճշմարիտ թվականը: Այն ժամանակ տասը կույսերի առակի ուշացման ժամանակը ճանաչվեց որպես ներկա ճշմարտություն, և այդ ուշացման ժամանակը նույն ուշացման ժամանակն էր Ամբակումի երկրորդ գլխում: Տասը կույսերի առակը կրկնվում է բառացիորեն, և այդ իրականությունը ցույց է տալիս, որ միայն նրանք, ովքեր ներգրավված էին հիասթափության մեջ, թեկնածուներ են՝ լինելու կա՛մ իմաստուն, կա՛մ հիմար կույս:

Լաոդիկեական ադվենտիզմի մեծ մարմինը փորձվեց երրորդ Վայի գալուստով՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և երբ անցավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ի ձախողված կանխատեսումը, լաոդիկեական ադվենտիզմը թողնվեց ետևում՝ աննպատակ սավառնելու դեպի Հռոմ վերադարձի ճանապարհով, ինչպես որ բողոքականներն էին Միլլերական պատմության մեջ:

Միլլերականները ոչ միայն ճանաչեցին ձգձգման ժամանակը որպես տասը կույսերի առակի կատարման իրողություն, այլև տեսան, որ Ամբակումում տրված՝ տեսիլքին սպասելու պատվերը, թեև այն ձգձգում էր, նույն մարգարեական սահմանանիշն էր: Ամբակումն ապա հաստատում է, որ այն տեսիլքը, որը սխալ կերպով էր ներկայացվել և որն առաջ էր բերել առաջին հիասթափությունը, հենց այն տեսիլքն էր, որ վերջում «խոսելու» էր:

Որովհետև տեսիլքը դեռ որոշված ժամանակի համար է, բայց վախճանին պիտի խոսի և սուտ չի լինի. թեև այն ուշանա, սպասի՛ր նրան, որովհետև անպատճառ

պիտի գա, չի ուշանա: Ամբակում 2:3.

Առաջին հիասթափությունը պատճառած պատգամը նույն այն պատգամն էր, որ պետք է ճանաչվեր որպես մոտ ապագայում կատարվելիք, սակայն այն մի պատգամ էր, որ դեռևս հիմնված էր նախորդ մարգարեական փաստարկների վրա, որոնք գործածվել էին առաջին սխալ հռչակման մեջ:

Միլլերի շարժման պատմության մեջ նախ փորձության ենթարկվեց նախկին ուխտի ժողովուրդը, ապա՝ նոր ուխտի ժողովուրդը: Բողոքականների համար փորձությունը սկսվեց, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի առաջին հրեշտակը և Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակը (քանզի դրանք նույն հրեշտակն են) իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Նրանց փորձությունն ավարտվեց առաջին հիասթափությամբ և Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երկրորդ հրեշտակի գալուստով:

Միլլերիտների պատմության մեջ Միլլերիտների փորձությունը սկսվեց առաջին հիասթափության ժամանակ երկրորդ հրեշտակի գալուստով և ավարտվեց Կեսգիշերային աղաղակի գալուստով, որը Քույր Ուայթը ներկայացնում է որպես հրեշտակների բազմություն, որոնք միանում են երկրորդ հրեշտակին: Սուրբ Հոգու զորության ներքո այն Միլլերիտները, որոնք ճանաչեցին և ընդունեցին Կեսգիշերային աղաղակի լուրը, այնուհետև առանձնացվեցին այն Միլլերիտներից, որոնք չէին ճանաչում այն լուրը, որ ամեն կողմից թափվում էր նրանց շուրջը: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երրորդ հրեշտակը եկավ, և այն տեսիլքը, որ ուշացել էր, ապա խոսեց:

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմության մեջ նախ փորձվեցին նախկին ուխտի ժողովուրդը, ապա՝ նոր ուխտի ժողովուրդը: Փորձությունը Լատդիկեական ադվենտիզմի համար սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի առաջին ձայնը և Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երրորդ հրեշտակը (քանի որ նրանք նույն հրեշտակն են) իջավ: Նրանց փորձությունն ավարտվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությամբ:

Երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ հարյուր քառասունչորս հազարի փորձությունը սկսվեց առաջին հիասթափության գալուստով և պիտի ավարտվի Կեսգիշերային աղաղակի պատգամի գալուստով: Սուրբ Հոգու զորության ներքո նրանք, ովքեր այժմ ճանաչում և ընդունում են Կեսգիշերային աղաղակի պատգամը, այնուհետև բաժանվում են այն անմիտներից ու ամբարիշտներից, որոնք չճանաչեցին բազմակողմանի պատգամը, որ այժմ ամեն կողմից թափվում է նրանց շուրջը:

Շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ խոսում է Հայտնություն տասներորդ հրեշտակի երկրորդ «ձայնը», որը նաև այն տեսիլքն է, որ «ուշացավ» խոսել: Այն նաև ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի պատգամը, որը «ուռճանում է» մինչև բարձր աղաղակ:

Կեսգիշերյան աղաղակը ներկայացված է որպես բազմաթիվ հրեշտակներ, որոնք միանում են նախորդ հրեշտակին: Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը բաղկացած է մի քանի տարրերից, որոնք նպաստում են ամբողջ պատգամի ձևավորմանը, իսկ հրեշտակները պատգամների խորհրդանիշներ են: Միլլերական պատմության մեջ այն ռահվիրան, որ ճանաչվում է որպես ճշմարիտ Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը միասին բերելու գործում առաջնորդող, Սամուել Ս. Մնոուն էր: Այդ պատմության մեջ լավ վկայված է, որ Մնոուի՝ Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի վերաբերյալ հասկացողությունը ձևավորվել է ժամանակի որոշակի ընթացքի ընթացքում:

Այդ պատմությունը կրկնվում է մինչև իսկ տառացիորեն, և վերջին Կեսգիշերյան Աղաղակի լուրը 2023 թվականի հուլիսի վերջից ի վեր հրապարակայնորեն զարգանում է: Այն պարզապես իսլամի լուրը չէ, այլ նաև ներառում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման լուրը: Այն ներառում է այն հայտնությունը, որ երկրի գազանի երկու եղջյուրները երկուսն էլ անցնում են «մահվան և հարության» միջով, քանի որ դրանք զուգահեռվում են գազանի պատկերին, որը նույն պատմության մեջ կատարում է մարգարեական հանելուկը, թե «ոլթերորդը յոթից է»: Այն ներառում է «Թաքնված պատմության»՝ Յոթ Որոտների հետ կապված հայտնությունները, և կատարում է «քարի» մարգարեական հանելուկը, ըստ որի մերժվածը դառնում է «անկյան գլուխ», քանի որ Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակները» հայտնվում են որպես այն թելը, որ հյուսում է Միլլերի պատմության բոլոր ճշմարտությունները միասին՝ 1989 թվականին ժամանակի վախճանին կապանքազերծված ճշմարտությունների հետ: Սաղմոսերգուն այսպես է ասում.

Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, անկյունաքարի գլուխը եղավ: Սա Տիրոջ գործն է. այն հրաշալի է մեր աչքերին: Սա է այն օրը, որ Տերն արեց. պիտի ցնծանք և ուրախանանք նրանում: Սաղմոս 118:22–24.

«Քարը», որ առաջին «թանկագին քարն» էր, որ հայտնաբերեց Ուիլյամ Միլլերը (և թանկագին քարերը քարեր են), «օրն է, որ Տերն է արել»: Նախորդ հոդվածներում ցույց է տրվել, որ շաբաթվա պատվիրանի կառուցվածքն ու բառերը նույնական են յոթի սրբազան շրջանի կառուցվածքին, ինչպես այն ներկայացված է Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ գլխում: Յոթերորդ օրը հանգչելը նախատիպում էր յոթերորդ տարում երկրի հանգիստը, և երբ այս երկու պատվիրանները դիտվում են այս կերպ, դրանք վկայում են այն մասին, որ Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ օրը ներկայացնում է տարին:

Դրանք նաև ցույց են տալիս, որ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում Աստծո «յոթ ժամանակների» բարկության վերաբերյալ այն ըմբռնումը, որ հռչակում էր Միլլերը, ներկայացված է որպես «մեկ օր», որովհետև Տերը յոթ տարիների սուրբ շրջանը հաստատեց նույնքան անշուշտ, որքան վեց օրում ստեղծեց երկինքն ու երկիրը և յոթերորդ օրը հանգստացավ:

Երբ Հիսուսն ավարտեց այգու առակը, Նա մի հարց ուղղեց փարիսեցիներին:

Ուստի երբ այգու տերը գա, ի՞նչ պիտի անի այդ մշակներին: Ասացին Նրան.
«Չարաչար պիտի կործանի այդ չար մարդկանց և իր այգին պիտի տա ուրիշ
մշակների, որոնք իրենց ժամանակներին նրա պտուղները պիտի մատուցեն նրան»:
Հիսուսն ասաց նրանց. «Երբե՞ք չեք կարդացել Գրքերում. “Այն քարը, որ
շինարարները մերժեցին, նույնը եղավ անկյան գլուխը. սա Տիրոջ կողմից եղավ, և
սքանչելի է մեր աչքերում”»: Դրա համար ասում եմ ձեզ, Աստծո արքայությունը
ձեզանից պիտի վերցվի և պիտի տրվի մի ազգի, որ նրա պտուղները բերի: Եվ ով որ
ընկնի այս քարի վրա, պիտի փշրվի, իսկ ում վրա որ այն ընկնի, նրան այլուրի պես
պիտի փռվի»:
Եվ երբ քահանայապետներն ու փարիսեցիները լսեցին Նրա
առակները, հասկացան, որ իրենց մասին էր խոսում: Մատթեոս 21:40–45.

Խաղողի այգու առակը նախկին ընտրյալ ժողովրդի շրջանցվելու և արքայության՝ նոր
ընտրյալ ժողովրդին տրվելու առակն է: Այն «քարը», որ, ըստ Հիսուսի, մերժվեց, այն
«քարն» է, որը կա՛մ փրկում, կա՛մ կործանում՝ ըստ այն բանի, թե ինչպես է այն
ընդունվում: «Քարը», Հիսուսի գործածած համատեքստում, անպայման
աստվածաշնչյան ճշմարտություն պետք է լինի, որովհետև այն գործություն ունի արդար
պտուղ բերելու, իսկ Քրիստոսի արդարությունը մարդկանց մեջ արտադրվում է միայն
այն ժամանակ, երբ նրանք ընդունում են Նրա ճշմարտության Խոսքը:

Սրբագործի՛ր նրանց Քո ճշմարտությամբ. Քո խոսքը ճշմարտություն է: Հովհաննես
17:17:

«Քարը» վարդապետություն է, որը կամ ընդունվում է, կամ մերժվում, և Հիսուսը Խոսքն
է, իսկ Գործք գրքում Պետրոսը «քարը» նույնացնում է Քրիստոսի հետ:

Թող հայտնի լինի ձեզ բոլորիդ և Իսրայելի ամբողջ ժողովրդին, որ Նազովրեցի
Հիսուս Քրիստոսի անունով, որին դուք խաչեցիք, որին Աստված հարություն տվեց
մեռելներից, հենց Նրա՛ միջոցով է, որ այս մարդը կանգնած է ձեր առջև առողջացած:
Սա՛ է այն քարը, որ անարգվեց ձեզ՝ շինողներիդ կողմից, և եղավ անկյան գլուխ: Եվ
ուրիշ ոչ մեկի մեջ փրկություն չկա, որովհետև երկնքի տակ մարդկանց մեջ տրված
չէ ուրիշ որևէ անուն, որով մենք պետք է փրկվենք: Գործք 4:10–12.

Եվ ապա, Ա Պետրոսում, նա «քարի» խորհրդանիշը տանում է էլ ավելի հեռու, սակայն
պահում է այն նույն համատեքստում՝ նախկին ուխտի ժողովրդի անցնելու և նոր
ընտրյալ ժողովրդի ընտրության, որոնք, ինչպես ինքն է ասում, «մի ժամանակ
ժողովուրդ չէիք, բայց այժմ Աստծու ժողովուրդն եք. որ ողորմություն չէիք գտել, բայց
այժմ ողորմություն գտաք»:

Մոտենալով Նրան՝ որպես կենդանի քարի, որ թեև մարդկանց կողմից մերժված է,
բայց Աստծո կողմից ընտրված է և պատվական, դուք ևս, որպես կենդանի քարեր,
կառուցվում եք հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն, որպեսզի մատուցեք հոգևոր
գոհեր, ընդունելի Աստծուն Հիսուս Քրիստոսի միջոցով: Ուստի էլ Գրքում ասված է.
«Ահա ես Միոնում դնում եմ գլխավոր անկյունաքար, ընտրյալ, պատվական. և ով
հավատում է Նրան, չի ամաչի»: Հետևաբար ձեզ համար, որ հավատում եք, Նա
պատվական է. իսկ անհնազանդների համար՝ այն քարը, որ շինարարները
մերժեցին, հենց նա եղավ անկյան գլուխը, և գալթակողության քար ու վիրավորանքի

վեմ՝ նրանց համար, ովքեր գայթակղվում են խոսքի վրա՝ լինելով անհնազանդ. ինչի համար էլ նշանակված էին: Ա Պետրոս 2:4-8.

Պետրոսը նախկին ընտրյալ ժողովրդի մասին ասում է. «անհնազանդներին այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նույնը եղավ անկյան գլուխը, և գայթակղության քար ու վիժեցման վեմ՝ նրանց համար, որոնք խոսքին գայթակղվում են՝ անհնազանդ լինելով. որի համար էլ նշանակված էին»:

Հիսուսը ներկայացված է հիմքի վերաբերյալ յուրաքանչյուր սրբազան պատկերավորմամբ:

Քանզի ոչ ոք չի կարող դնել ուրիշ հիմք, քան այն, որ դրված է, որ է Հիսուս Քրիստոսը: Ա Կորնթացիներ 3:11.

Միլլերիականների կանգնեցրած հիմքը Հավիտենական Ժայռն էր (Քարը):

«Զգուշացումը տրվել է. չի կարելի թույլ տալ, որ ներս մտնի որևէ բան, որը պիտի խախտի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցում ենք այն ժամանակվանից, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես այս լուրի մեջ եմ եղել, և այդ ժամանակվանից ի վեր կանգնել եմ աշխարհի առջև՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված մեզ տվել է: Մենք մտադիր չենք մեր ոտքերը հանել այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվել էին, մինչ օրեցօր փնտրում էինք Տիրոջը ջերմեռանդ աղոթքով լույս որոնելով: Կարծո՞ւմ եք, թե ես կարող էի հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պետք է լինի ինչպես Հավիտենական Վեմը: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակվանից ի վեր, երբ տրվել է»: Review and Herald, April 14, 1903.

Միլլերի հայտնաբերած առաջին գոհարը, որ դարձավ միլլերական հիմքի մաս, որը Հավիտենական Վեմն է, Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներն» էին, և այդ «յոթ ժամանակները» առաջին հիմնարար ճշմարտությունն էր, որ մի կողմ դրվեց այն միլլերական պիոներների կողմից, որոնք հենց նոր կառուցել էին միլլերական հիմքը: Հենց շինարարներն էին, որ պետք է մերժեին հիմնաքարը: Այդ «քարը», որ նախատիպորեն ներկայացնում է Քրիստոսին, նաև այն օրն է, որ Տերն արեց, որովհետև Նա յոթերորդ օրը հաստատեց որպես հանգստյան օր, իսկ յոթերորդ տարին՝ որպես տարի, երբ երկիրը պիտի հանգստանար: 1863 թվականին հիմնաքարը մերժվեց, սակայն այն պիտի դառնա «անկյան գլուխը» և «գայթակղության քար» անհնազանդների համար:

Երրորդ վայի իսլամի պատգամը հարյուր քառասունչորս հազարի բարեփոխման շարժման թեման է, և փորձության գործընթացը սկսվեց, երբ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջավ, այն ժամանակ, երբ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Նյու Յորք քաղաքի մեծաշուք շենքերը տապալվեցին: Ադվենտիզմը լուռ մնաց այն մարգարեական նույնացման վերաբերյալ, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը «արևելյան հողմի օրվա» գալուստն էր: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին նրանք թողնվեցին ետևում, երբ Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաները սպանվեցին այդ մեծ քաղաքի փողոցներում: Ադվենտիզմի փորձությունն ավարտվել էր, և իսլամի պատգամը ճանաչելու դավանություն արածների համար փորձությունը ընթացքի մեջ էր:

2023 թվականի հուլիսի վերջը փողոցներում մեռած ընկած մնալուց հետո մեռած չոր ոսկորները ապա արթնացվեցին Եզեկիելի առաջին պատգամով: Եզեկիելի երկրորդ պատգամը երրորդ Վայի իսլամի չորս հողմերի պատգամն է, որը ներկայացնում է Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի առաջնթաց ապակնիքվելը, որն այն տեսիլքն է, որ ուշացավ, և ամբողջ շարժման ժամանակահատվածի թեման: Այնուհետև տարբեր ճշմարտություններ ապակնիքվեցին, որովհետև Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը ներկայացնում է բազմակողմանի պատգամ: Առաջին ճշմարտությունը, որ հանդիպեց մեռած չոր ոսկորներին, առաջին ճշմարտությունն էր, որ մերժվեց Լառդիկեական աղվենտիզմի կողմից, և այն ներկայացնում է այն ճշմարտությունը, որ նշանավորում է Լառդիկեայից դեպի Փիլադելֆիա անցումը:

Ճշմարտությունը կնիքման լուրն է, և հետևաբար այն պետք է հաստատվի թե՛ մտավոր, և թե՛ հոգևոր կերպով: Բավարար չէ միայն ճանաչել, որ այն ժամանակաշրջանը, երբ երկու վկաները մեռած էին փողոցում, «յոթն անգամների» ցրման խորհրդանիշն է. այն նաև պահանջում է ճշմարտության փորձառական ընդունում:

Միլլերի գոհարները, որոնք ներկայացնում են վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, կնիքագերծված ճշմարտությունները, դառնում են վերջին օրերի կույսերի համար մի փորձաքար: Ճշմարտության մեջ «հոգևորապես» հաստատված լինելու փորձառությունը ներկայացված է Միլլերի առաջին գոհարով, իսկ ճշմարտության մեջ «մտավոր» հաստատված լինելը ներկայացված է իսլամի՝ երրորդ վայի պատգամով: «Յոթ ժամանակներով» ներկայացված ապաշխարության և խոստովանության կոչը մատնանշում է մի գործ, որ իրականացվում է Քրիստոսի հետ համատեղ Սրբոց Սրբոցում, և ներկայացված է «mareh» տեսիլքով:

Երրորդ Վայի Իսլամի «մտավոր» ըմբռնումը ներկայացված է «chazon» տեսիլքով, և երկուսն էլ պահանջվում են նրանց համար, ովքեր պիտի կնքվեն: 1863 թվականին Լառդիկեական աղվենտիզմը ընտրեց վերակառուցել Երիքովը և թողեց Երուսաղեմը վերականգնելու իր գործը: Երիքովը շքեղության խորհրդանիշ է, ինչպես որ ներկայացված է նաև լառդիկեական կուրությամբ:

«Երկրի ամենահզոր ամրոցներից մեկը՝ Երիքովի մեծ և հարուստ քաղաքը, գտնվում էր հենց նրանց առջև՝ նրանց Գաղգաղայի բանակատեղից փոքր-ինչ հեռու: Արևադարձային երկրների հարուստ ու բազմազան բերքառատությամբ լի պտղաբեր դաշտավայրի սահմանին, իր պալատներով և տաճարներով՝ որպես շքեղության ու արատավորության բնակավայր, այս հպարտ քաղաքը, իր հսկայական պարսպաշարերի հետևից, մարտահրավեր էր նետում Իսրայելի Աստծուն: Երիքովը կռապաշտության գլխավոր կենտրոններից մեկն էր՝ հատկապես նվիրված Աշտորեթին՝ լուսնի աստվածուհուն: Այստեղ էր կենտրոնացած քանանացիների կրոնի ամենանոդկալի և ամենաստորացուցիչ ամեն բան: Իսրայելի ժողովուրդը, որի մտքում դեռ թարմ էին Բեթ-Փեորի մոտ իրենց մեղքի ահավոր հետևանքները, այս հեթանոսական քաղաքին կարող էր նայել միայն զզվանքով և սարսափով»: Նահապետներ և Մարգարեններ, 487:

Այն «քարը», որ շինարարները մերժեցին 1863 թվականին, երբ նրանք վերակառուցում էին Երիքովը, այն «յոթ ժամանակներն» էին, որոնք վերջին օրերում պիտի դառնային ճշմարտությունը (գոհարը), որ դառնում է «անկյան գլուխը», որովհետև հենց այն ճշմարտությունն է, որ միահյուսում է աղվենտիզմի սկիզբը միլլերականների շարժման մեջ՝ աղվենտիզմի վախճանի հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման մեջ: Այդ գոհարը, որ «յոթ ժամանակներն» է, նաև «այն օրն է, որ Տերն արարեց», և նա ինքը Քրիստոսն է, որովհետև Նա է Բանը, և Նա է «Ճշմարտությունը»: Իսլամի թեման այն նյութն է, որ առաջ է բերում թե՛ նախկին և թե՛ նոր ընտրյալ ժողովրդի մաքրագործումը, և երկակի մաքրագործությունը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որը «արևելյան քամու օրն» էր: Այդ օրը պահապանները պիտի երգեին հենց այն նույն երգը, որ Քրիստոս երգեց, երբ Նա հռչակեց այգու առակը: Հարյուր քառասունչորս հազարը երգում են Մովսեսի երգը («յոթ ժամանակները») և Գառան երգը:

Եվ ես տեսա, ասես ապակյա մի ծով՝ կրակով խառնված. և նրանց, որ հաղթել էին գազանին, և նրա պատկերին, և նրա նշանին, և նրա անվան թվին, կանգնած ապակյա ծովի վրա՝ ունենալով Աստծո քնարները: Եվ նրանք երգում են Աստծո ծառա Մովսեսի երգը և Գառան երգը՝ ասելով. «Մեծ և սքանչելի են քո գործերը, Տե՛ր Աստված Ամենակալ. արդար և ճշմարիտ են քո ճանապարհները, ո՛վ սրբերի Թագավոր»: Հայտնություն 15:2, 3.

«Գառը» Քրիստոսն է, որ մորթվեց, և Նա մորթվեց երկու հազար հինգ հարյուր քսան օրերի մեջտեղում՝ այսպիսով միմյանց կապելով Իր կյանքի և արյան գոհաբերությունը (որտեղ Նա հաստատեց ուխտը) Մովսեսի «Նրա ուխտի վեճի» հետ՝ Ղևտական քսանվեցում: Մովսեսի և Գառի երգը մարգարեական պատմության chazon-ի երգն է և Նրա «երևման» mareh-ի երգը: Դա մտավոր և հոգևոր ըմբռնման երգն է, ինչպես ներկայացված է Դանիել ութերորդ գլխի երկու տեսիլքներով: Դա այն ուխտի ժողովրդի երգն է, որ դատվում է և շրջանցվում, մինչդեռ ընտրվում է մի նոր ընտրյալ ժողովուրդ: Ընտրության գործընթացը, և հետևաբար երգը, սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

Յակոբից եկողները արմատ պիտի բռնեն. Իսրայելը պիտի ծաղկի ու բողբոջի և աշխարհի երեսը պտղով պիտի լցնի: Մի՞ թե նա խոցեց նրան, ինչպես խոցեց իրեն խոցողներին. կամ մի՞ թե նա սպանուեց ըստ այն սպանուածների կոտորածին, որոնք նրա ձեռքով սպանուեցին: Չափով, երբ նա արձակուի, դու՛ նրա հետ պիտի դատես. նա իր սաստիկ հողմը կասեցնում է արևելեան հողմի օրը: Արդ, սրանով Յակոբի անօրէնութիւնը պիտի քաւուի. և այս է ամբողջ պտուղը՝ նրա մեղքը վերացնելու համար, երբ նա գոհասեղանի բոլոր քարերը դարձնի ջարդուած կաւիճաքարերի պէս. պուրակներն ու կուռքերը այլևս կանգուն չեն մնայ: Բայց ամբացուած քաղաքը պիտի ամայի լինի, և բնակավայրը՝ լքուած ու անապատի պէս թողնուած. այնտեղ հորթը պիտի արածի, այնտեղ պիտի պառկի և նրա ճիւղերը պիտի խժոխ: Երբ նրա ոստերը չորանան, պիտի կոտորուեն. կանայք պիտի գան և կրակի մատնեն դրանք. որովհետև սա անխոհեմ ժողովուրդ է. դրա համար նրան Արարողը չի ողորմի, և նրան Ստեղծողը չնորի չի ցոյց տայ: Եվ այն օրը պիտի լինի, որ Տէրը պիտի հաւաքի գետի հունից մինչև Եգիպտոսի հեղեղատը, և դուք մէկ առ

մէկ պիտի հաւաքուէք, ո՛վ Իսրայէլի որդիներ: Եվ այն օրը պիտի լինի, որ մեծ փողը պիտի հնչի, և պիտի գան նրանք, որոնք կորստեան էին մատնուած Ասորեստանի երկրում, և վտարանդիները՝ Եգիպտոսի երկրում, և պիտի երկրպագեն Տիրոջը Երուսաղէմի սուրբ լեռան վրայ: Եսայիա 27:6–13:

Ճիշտ հասկացված՝ այս համարները մատնանշում են 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքը ընկած ժամանակահատվածը: Վեցերորդ համարը նույնականացնում է ամբողջ պատմությունը՝ նշելով բույսի սկիզբը, որը արմատ է գցում, ապա ծաղկում և բողբոջում, և ի վերջո իր պտղով լցնում է երկիրը: Երկիրը լցնող այդ պտուղը դա անում է «ժամի» ընթացքում, որը կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամն է: Մինչ Քրիստոսն այդ ժամանակ հավաքում է Իր պտուղը Իր ամբարը, Նա նաև դատաստան է բերում Բաբելոնի վրա: Այն դատաստանը, որ տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ երկիրը լցված է պտղով, ներկայացված է յոթերորդ համարում, երբ տրվում են այս երկու հարցերը. «Մի՞ թե նա հարվածել է նրան այնպես, ինչպես հարվածեց նրանց, որ հարվածել էին իրեն: Կամ՝ մի՞ թե նա սպանվել է ըստ կոտորվածների սպանդի, որոնք սպանվել էին նրա ձեռքով»:

Ապա ութերորդ համարում վերջին անձրևի ցողումը նշվում է «չափով» արտահայտությամբ: Այն, ինչ բույսերին ծել է տալիս, անձրևն է, և երբ վերջին անձրևի սկիզբը նշվում է, այն նշվում է որպես սկիզբ առնող՝ «չափով, երբ այն ծիլ է արձակում»: Երբ վերջին անձրևը սկսվում է, այն թափվում է «չափով», որովհետև եթե հունձքը ճշմարիտի և կեղծի խառնուրդ է, ապա այն չի թափվում առանց չափի:

«Ամեն իսկապես դարձի եկած հոգի խորապես կփափագի ուրիշներին մոլորության խավարից բերել Հիսուս Քրիստոսի արդարության սքանչելի լույսի մեջ: Աստծո Հոգու մեծ թափումը, որ Իր փառքով լուսավորում է ամբողջ երկիրը, չի գա, մինչև որ մենք չունենանք մի լուսավորված ժողովուրդ, որ փորձառությամբ գիտի, թե ինչ է նշանակում Աստծո հետ միասին աշխատողներ լինել: Երբ մենք ամբողջական, ամբողջ սրտով նվիրում ունենանք Քրիստոսի ծառայությանը, Աստված այդ փաստը կճանաչի Իր Հոգու անչափ թափմամբ. բայց սա չի լինի, քանի դեռ եկեղեցու մեծագույն մասը Աստծո հետ միասին աշխատողներ չեն: Աստված չի կարող թափել Իր Հոգին, երբ եսասիրությունն ու ինքնահաճությունն այսքան ակնհայտ են. երբ իշխում է այնպիսի մի ոգի, որը, եթե բառերով արտահայտվեր, կարտահայտեր Կայենի այն պատասխանը.— «Մի՞ թե ես իմ եղբոր պահապանն եմ»: Եթե այս ժամանակի ճշմարտությունը, եթե ամեն կողմից խտացող այն նշանները, որոնք վկայում են, թե ամեն բանի վերջը մոտ է, բավարար չեն արթնացնելու ճշմարտությունն իմանալու դավանություն անողների ննջած ուժերը, ապա այս հոգիներին կհասնի այնպիսի խավար, որը համեմատական կլինի այն լույսին, որ փայլել է նրանց վրա: Նրանց անտարբերության համար արդարացման անգամ ստվեր չի լինի, որ նրանք կարողանան ներկայացնել Աստծուն վերջնական հաշիվ պահանջելու մեծ օրը: Որևէ պատճառ չի լինի բերելու, թե ինչու նրանք չապրեցին, չքայլեցին և չաշխատեցին Աստծո խոսքի սուրբ ճշմարտության լույսի մեջ և այդպիսով իրենց վարքով, իրենց համակրանքով և իրենց նախանձախնդրությամբ մեղքով խավարած աշխարհին չհայտնեցին, որ ավետարանի զորությունն ու

իրականությունը անհնար էր վիճարկել»: Review and Herald, July 21, 1896.

Քույր Ուայթը նույնացնում է այս հատվածը որպես այն պահը, երբ Հայտնության հրեշտակը իջնում է, որովհետև նա ասում է. «Աստծո Հոգու մեծ թափումը, որ իր փառքով լուսավորում է ամբողջ երկիրը»: Մեկ այլ հատվածում, որ մենք հաճախ մեջբերել ենք այս հոդվածներում, նա ցույց է տվել, որ երբ «Նյու Յորքի մեծ շենքերը» «ցած են նետվում», «Հայտնություն, գլուխ տասնութ, համարներ մեկից երեքը, պիտի կատարվեն»:

Այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Արդ, պիտի երգեմ իմ սիրելիի մասին՝ իմ սիրեցյալի երգը իր այգու վերաբերյալ: Իմ սիրեցյալը մի այգի ուներ շատ պտղաբեր բլրի վրա: Եվ նա ցանկապատեց այն, և քարերը հավաքեց ու դուրս հանեց նրանից, և տնկեց այն ընտիր որթով, և նրա մեջտեղում աշտարակ շինեց, և այնտեղ նաև հնձան պատրաստեց. և սպասում էր, որ խաղող պիտի տար, բայց նա վայրի խաղող տվեց: Եվ հիմա, ո՛վ Երուսաղեմի բնակիչներ և Հուդայի մարդիկ, խնդրեմ, դատեցե՛ք իմ և իմ այգու միջև: Էլ ի՞նչ կարելի էր անել իմ այգու համար, որ ես չարած լինեմ նրա մեջ: Արդ, ինչո՞ւ, երբ սպասում էի, որ խաղող պիտի տար, նա վայրի խաղող տվեց: Եվ հիմա եկե՛ք, ձեզ ասեմ, թե ինչ պիտի անեմ իմ այգուն. պիտի վերցնեմ նրա ցանկապատը, և նա պիտի ավերվի. պիտի քանդեմ նրա պարիսպը, և նա պիտի ոտնակոխ լինի: Եվ պիտի ամայի դարձնեմ այն. նա ոչ պիտի էտվի, ոչ պիտի փորվի, այլ նրա մեջ պիտի ելնեն մացառներ և փշեր: Նաև պիտի պատվիրեմ ամպերին, որ նրա վրա անձրև չթափեն: Որովհետև Ձորաց Տիրոջ այգին Իսրայելի տունն է, և Հուդայի մարդիկ՝ նրա հաճելի տնկաստանը. և նա սպասում էր արդար դատաստանի, բայց ահա՝ հարստահարություն. արդարության բայց ահա՝ աղաղակ: Եսայիա 5:1-7: